

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 188.105 van 19 november 2008
in de zaak A. 93.025/X-9627.**

In zake : 1. Paul VAN OSSELAER,
2. Myriam SCHELFAUT,
die woonplaats kiezen bij
advocaat J. GHYSELS,
kantoor houdende te 1170 BRUSSEL,
Terhulpsessesteenweg 187

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

tussenkomen partij :

de gemeente WAASMUNSTER,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Paul VAN OSSELAER en Myriam SCHELFAUT op 26 juni 2000 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 18 april 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende, eensdeels, inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster tegen het besluit van 26 november 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hun de vergunning wordt verleend voor het bouwen van een rundveestal op een perceel, gelegen aan de Pelkemstraat te Waasmunster, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 1044 en 1045, anderdeels, vernietiging van voormelde beslissing van 26 november 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

Gelet op het arrest nr. 94.717 van 12 april 2001 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting, op 22 mei 2001 ingediend door de verzoekende partijen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst, op 27 juni 2001 ingediend door de gemeente Waasmunster;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2001 die de tussenkomst van de gemeente Waasmunster toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2004 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 februari 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 februari 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaat W. LAMMENS, die loco advocaat V. TOLLENAERE verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat F. DE PRETER, die loco advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

OVERWEEGT WAT VOLGT :

1. Rechtspleging

1.1. De tussenkomende partij stelt dat het document dat door de verzoekende partijen is betiteld als “verzoek tot voortzetting van de annulatieprocedure” geen verzoek tot voortzetting in de eigenlijke betekenis ervan is. Het is immers de werkelijke inhoud en niet de formele betiteling die determinerend is. Aangezien het document een (aanvullende) uiteenzetting van de feiten en de middelen bevat alsook stukken uit de schorsingsprocedure en het schorsingsarrest bekritiseert, kan het niet worden beschouwd als een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging. Wat betreft de vraag naar de sanctionering van die vaststelling, gedraagt de tussenkomende partij zich naar de wijsheid van de Raad van State.

1.2. Overeenkomstig artikel 17, §4ter van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 juncto artikel 15ter, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, moet de verzoekende partij, op straffe van vermoeden van afstand van het geding, binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest waarin de vordering tot schorsing is afgewezen, een verzoek tot voortzetting van de procedure indienen bij een ter post aangetekende brief. Aan de in die bepalingen vermelde vereisten is in casu voldaan. Eveneens is het verzoek vergezeld van de nodige eensluidend verklaarde afschriften en -de destijds nog vereiste- fiscale zegels. De tussenkomende partij betwist dit niet. Het voormelde samen met het feit dat in het verzoek uitdrukkelijk is vermeld dat de verzoekende partijen volharden in hun annulatieberoep en verzoeken de annulatieprocedure voort te zetten, volstaan om te besluiten tot de regelmatigheid van het verzoek tot voortzetting van de procedure.

Dat het verzoek ook een antwoord op het schorsingsarrest en een (aanvullende) uiteenzetting van de feiten en de middelen bevat, doet daaraan geen afbreuk. Wel zal met die feitelijke en juridische argumentatie geen rekening kunnen worden gehouden bij de beoordeling van de zaak, aangezien ze niet in een verzoek tot voortzetting behoort maar in de geëigende rechtsplegingsstukken (inleidend verzoekschrift en memories) die daarvoor zijn voorzien.

2. Feiten

2.1. Op 30 maart 1998 (datum van het ontvangstbewijs) dient “Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT” bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster een bouwaanvraag in voor “het bouwen van een rundveestal in agrarisch gebied in vervanging van (een) bouwvallige stal in woongebied op 295m afstand van elkaar” op een perceel gelegen aan de Pelkemstraat te Waasmunster, kadastraal bekend sectie B, nrs. 1044 en 1045.

2.2. Het bouwperceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren gelegen in agrarisch gebied.

2.3. De bouwplannen voorzien in de oprichting van een stal van 24 m op 45 m, met een kroonlijsthoogte van 3,50 m en een nokhoogte van 7,20 m, uitgevoerd in uitgewassen silexbetonpanelen en een dakbedekking in grijze vezelcementplaten, in te planten op 36 m uit de weg.

2.4. Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 30 maart 1998 tot 27 april 1998 over de bouwaanvraag wordt gehouden, worden meer dan zestig bezwaarschriften ingediend.

2.5. De gemachtigde ambtenaar brengt op 17 juli 1998 ongunstig advies uit op grond van de overweging “dat de inplanting voorzien is in een open en homogeen agrarisch gebied waardoor het landschap wordt aangetast”, en “dat tijdens het openbaar onderzoek bezwaarschriften werden ingediend die door het college niet werden weerlegd”.

2.6. Op 10 augustus 1998 weigert het college van burgemeester en schepenen de gevraagde vergunning op grond van het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, waarbij het zich uitdrukkelijk aansluit.

2.7. Tegen die weigeringsbeslissing stelt de raadsman van “de heer Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT” op 16 september 1998 beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

2.8. Bij besluit van 26 november 1998 willigt de bestendige deputatie het beroep “ingesteld door Els Empereur namens Paul Van Osselaer-Schelfhaut” in en verleent het de gevraagde vergunning op grond van volgende, met de goede plaatselijke aanleg verband houdende, redenen :

“Dat de nieuwe bouwplaats zorgvuldig gekozen is aan de rand van een agrarisch gebied bij de bijhorende akkers;
dat de bestendige deputatie op 5 oktober 1995 de milieuvergunning verleende voor het exploiteren van een rundveebedrijf omvattende 96 runderen;
dat de inplanting gebeurt op voldoende afstand van de bestaande woningen, teneinde te voldoen aan de afstandsregels in verband met de milieuvergunning;
dat de aanvraag een bedrijfsverplaatsing van een onderdeel van een leefbaar bedrijf betreft”.

2.9. De gemachtigde ambtenaar stelt daartegen op 7 januari 1999 beroep in bij de Vlaamse regering. De gemeente Waasmunster doet op 14 januari 1999 hetzelfde met een beroepschrift dat “namens het college van burgemeester en schepenen” is ondertekend als volgt:

“Namens het college van burgemeester en schepenen	
In opdracht:	
De Gemeentesecretaris,	Namens de Burgemeester,
(handtekening)	De Schepenen van Ruimtelijke
Ordering,	
Anne De Schrijver	(handtekening)”.

2.10. Bij het bestreden besluit van 18 april 2000 willigt de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media de beroepen van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen in en vernietigt hij het besluit van 26 november 1998 van de bestendige deputatie. Dat besluit overweegt ondermeer wat volgt :

“Overwegende dat, gelet op de ligging van het terrein in het agrarisch gebied, vooreerst dient verwezen naar het op 22 februari 1999 door de Administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, afdeling Land, uitgebrachte advies, waarin onder meer wordt gesteld :

‘... De aanvrager is uitbater van een volwaardig gemengd landbouwbedrijf (zoogkoeienhouderij en mestvarkens) met 2 bedrijfszetels, beide in woongebied met landelijk karakter gelegen. Voor een duurzame en toekomstgerichte uitbating van het bedrijf is bedrijfsverplaatsing aangewezen.
Uit het oogpunt van een goede landinrichting is de voorgestelde inplantingsplaats als vestiging voor een leefbaar beroepslandbouwbedrijf aanvaardbaar en verantwoord. De locatie aan de rand van een homogeen agrarisch gebied nabij de woonzone is zorgvuldig gekozen. Het gedeelte rundveehouderij is een grondgebonden productietak.

Toch kan uit het oogpunt van een goede landinrichting niet met de gevraagde bedrijfsverplaatsing worden ingestemd omdat de aanvrager enkel het rundveegedeelte van zijn bedrijf naar de nieuwe vestigingsplaats overbrengt. De rundveehouderij op zich kan vooralsnog niet aanzien worden als een volwaardig, toekomstgericht bedrijf zodat een bedrijfsverplaatsing in de gegeven omstandigheden toch niet verantwoord is. De nieuwe inplanting dient het gehele huidige bedrijf te omvatten of eventueel verder uitgebreid te worden in een of andere productietak zodat het een toekomstgericht duurzaam bedrijf betreft ...';

dat, voortgaande op de inhoud van dit advies, reeds naar voren komt dat zich tegen het project in zijn huidige gedaante en omwille van het feit dat geen inzicht mogelijk is in het geheel van het opzet vanuit landbouwkundig oogpunt bezwaren stellen; dat in deze context reeds kan worden aangestipt dat de opmerking van de particulier dat de afdeling Land zich bezondigt aan een 'salamisering' van het dossier niet kan worden bijgetreden; dat het eerder in feite een opmerking is die aan de particulier kan worden gemaakt daar deze, zoals ook door de bestendige deputatie wordt gesteld, het eerder houdt bij een bouwaanvraag voor een onderdeel van een bedrijf, zonder duidelijkheid te scheppen over het geheel van het opzet; dat, rekening houdend met de opdracht voor de bevoegde overheid om een degelijke toekomstige aanleg van de plaats veilig te stellen, dergelijke handelwijze van de particulier een degelijke beoordeling ten zeerste hypothekeert;

Overwegende dat in deze context belangrijke aandacht dient besteed aan de opmerking, die reeds in het bovenvermelde ministerieel besluit van 9 augustus 1996 werd gemaakt betreffende het open karakter van het gebied; dat door het project namelijk een aanzet tot aansnijding en benutting van dit open gebied wordt gegeven, waarbij sterk in vraag kan worden gesteld of dit vanuit een zuiver stedenbouwkundig oogpunt wel aangewezen is; dat zich slechts aan de overzijde van de straat een paar landelijke eigendommen bevinden; dat onder meer uit de luchtfoto blijkt dat het betrokken terrein is omgeven door een zeer open en homogeen gebied, waarvan het behoud in het raam van een degelijke plaatselijke aanleg aangewezen is; dat in dit verband door de particulier weliswaar aanpassingen werden aangebracht ten opzichte van de eerste aanvraag, maar dat deze in concreto niet zo aanmerkelijk te noemen zijn; dat de breedte weliswaar wordt verminderd, doch nog steeds een bouwdiepte van 45 meter wordt behouden; dat de particulier in zijn nota, neergelegd tijdens de hoorzitting, hieromtrent ten onrechte gewag maakt van een bouwdiepte van 25 meter; dat de verlaging van de kroonlijsthoogte en nokhoogte ook geen groot verschil uitmaakt, temeer daar nog steeds rekening dient gehouden met het feit dat het hier nog gaat om een onderdeel van een beoogde herlocalisatie, waarop geen volledig zicht wordt gegeven;

Overwegende dat de particulier in zijn tijdens de hoorzitting neergelegde nota poneert dat zelfs de bestendige deputatie stelt dat de open ruimte niet wordt geschonden; dat hier door de particulier een verkeerde interpretatie wordt doorgevoerd en de door hem geciteerde tekst van de beslissing van de bestendige deputatie uit zijn verband wordt gerukt; dat namelijk deze geciteerde tekst deel uitmaakt van de overweging die een weergave inhoudt van de door de particulier aangevoerde argumenten; dat deze loutere samenvatting van de argumenten van de particulier zeker niet inhoudt dat de bestendige deputatie deze argumenten tot de hare maakt; dat integendeel door de bestendige deputatie in haar beslissing bij haar verdere overwegingen duidelijk wordt gesteld dat de bebouwing in de betrokken straat zich beperkt tot een paar landelijke eigendommen, allen gesitueerd aan de westzijde van de straat en dus aan de overkant van het eigendom in kwestie, en dat het gebied gekenmerkt wordt door een overheersende aanwezigheid van weide- en akkerlanden, wat

het uitgesproken open karakter bepaalt; dat aldus deze zienswijze van de particulier niet kan worden bijgetreden;

Overwegende dat in zijn verdere verdediging door de particulier wordt aangevoerd dat de argumentatie van de gemachtigde ambtenaar in zijn eerste en tweede overweging tegenstrijdig is door enerzijds te stellen dat een herlocalisatie niet in fasen mag gebeuren en anderzijds deze herlocalisatie schade toebrengt aan het landschap; dat hierin niet zozeer een tegenstrijdigheid kan worden gezien, doch dat het in feite eerder gaat om twee complementaire gegevens; dat uit deze argumentering van de gemachtigde ambtenaar twee volwaardige criteria naar voren komen, namelijk dat eensdeels een herlocalisatie niet in fasen kan worden doorgevoerd, zeker niet wanneer geen oordeel kan worden gevormd over het geheel van het opzet, en dat anderdeels deze herlocalisatie in haar geheel nog altijd inpasbaar moet blijven in de betrokken omgeving; dat door de particulier wordt uitgegaan van het standpunt dat een gebouw, van zodra het een agrarisch gebruik kent, sowieso in het agrarisch gebied kan worden toegestaan; dat dergelijke zienswijze niet valt te rijmen met een oordeelkundig beleid inzake ruimtelijke ordening; dat als algemene regel kan worden gesteld dat elk ontwerp, ook al is het in se in overeenstemming met de door het gewestplan vastgestelde bestemming van het gebied, zodanige kenmerken dient te vertonen dat de goede aanleg van de plaats niet in het gedrang wordt gebracht; dat hiervoor ook kan worden verwezen naar de bepalingen van artikel 19 van bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972; dat in de bovenvermelde overwegingen meer concreet naar voren is gebracht dat het project de openheid van het gebied in het gedrang brengt en hierdoor de plaatselijke aanleg hypothekeert; dat deze openheid een algemeen gegeven is, dat niet alleen geldt voor de landschappelijk waardevolle gebieden, waar nog meer specifiek aandacht wordt besteed aan de schoonheidswaarde van het landschap; dat, en dit in tegenstelling tot de opwerping van de particulier, door het belang van de openheid van dit gebied te beklemtonen in casu geen toepassing wordt gemaakt van de voorschriften die voor de landschappelijke waardevolle gebieden van toepassing zijn; dat om alle bovengenoemde redenen dient gesteld dat het project de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt en stedenbouwkundig niet kan worden aanvaard; dat de inwilligingsbeslissing van de bestendige deputatie het algemeen belang schaadt en in strijd is met een degelijk beleid inzake ruimtelijke ordening; dat zodoende de hogere beroepen van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen in aanmerking komen voor inwilliging”.

3. Ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het door de tweede verzoekende partij is ingesteld. Zij stelt dat die partij “blijkens het vergunningsdossier” op geen enkele wijze is aangeduid als vergunningsaanvrager, beroepsindiener of vergunninghouder, zodat ten aanzien van haar geen enkel besluit is genomen dat haar belangen krenkt of zou krenken. Minstens toont die partij niet aan “dat zij over het rechtens vereiste belang voor (het) schorsingsberoep beschikt of waarin dit belang zou bestaan”. De tussenkomende partij voert dezelfde exceptie aan als de verwerende partij.

3.2. Zoals hierna uit het onderzoek van het tweede middel blijkt is enkel de eerste verzoekende partij aanvrager van de bouwvergunning. De tweede verzoekende partij mist dan ook de vereiste hoedanigheid om de vernietiging te vorderen van het bestreden weigeringsbesluit.

De exceptie is in de aangegeven mate gegrond. Het beroep van de tweede verzoekende partij is niet ontvankelijk.

4. Ten gronde

4.1. Eerste middel

4.1.1. Uiteenzetting van het middel

In een eerste middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 53, § 2 en § 3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: het gecoördineerde decreet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de motiveringswet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het rechtszekerheidsbeginsel en “de verworven rechten van mevrouw SCHELFAUT” en machtsoverschrijding,

“doordat, de minister de beroepen van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk verklaart, niettegenstaande enkel eerste verzoekende partij, de heer Paul Van Osselaer van de beroepen werd op de hoogte gebracht en dit met de navolgende motivering :

‘dat in dit verband dient opgemerkt dat zowel uit het verloop van de gevolgde procedure als uit de gegevens van het dossier duidelijk blijkt dat de betrokken particulieren als één enkele partij fungeren en naar voren treden, zodat niet kan worden gesteld dat een betrokken partij over het hoofd wordt gezien; dat door deze samenhang van optreden niet kan worden gesteld dat zich een tweede partij met een duidelijk onderscheiden belang, met eigen specifieke kenmerken aanbood; dat aldus ook niet kan worden gesteld dat een welbepaalde partij over het hoofd werd gezien, hetgeen tot gevolg had (dat) de belangen van deze partij onvoldoende of niet konden worden verdedigd; dat met andere woorden in casu kan worden geponeerd dat door het in kennis stellen van de heer Van Osselaer alleen van de ingestelde beroepen schade werd toegebracht aan de belangen van een eventuele tweede, afzonderlijke partij; dat door de particulier ook geen enkel concreet gegeven wordt aangebracht waaruit deze veronderstelling zou blijken; dat dit argument van de particulier niet kan worden weerhouden’,

terwijl, het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar bij de Vlaamse regering in beroep kunnen komen binnen dertig dagen na ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van de vergunning; het wordt terzelfder tijd ter kennis gebracht van

de aanvrager en van de Vlaamse regering, dat wanneer binnen de termijn van dertig dagen geen beroep ingesteld is de vergunning definitief is,

en terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men zich in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissing moeten kunnen dragen,

zodat, de minister artikel 53, § 2 DROG schendt, door na vastgesteld te hebben dat er twee aanvragers zijn, namelijk de heer Van Osselaer en mevrouw Schelfaut, en dat alleen de heer Paul Van Osselaer in kennis werd gesteld van de beroepen van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen, te beslissen dat geen kennisgeving diende te gebeuren aan mevrouw Schelfaut,

dat aangezien de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen geen beroep ingesteld hebben bij de Vlaamse regering in zoverre de vergunning door de deputatie werd toegekend aan mevrouw Schelfaut, de bouwvergunning in haren hoofde dan ook definitief is en de minister derhalve zijn macht overschrijdt en artikel 53, § 2 DROG en de verworven rechten van mevrouw Schelfaut schendt door de vergunning ook wat haar betreft te vernietigen,

dat het motief dat de twee aanvragers als één partij zouden mogen worden beschouwd of dat er geen schade zou zijn toegebracht niet pertinent is en de beslissing, die strijdt met artikel 53, § 2 DROG, niet kan dragen, dat derhalve artikel 53, § 3 DROG en de Motiveringswet geschonden zijn, dat in het decreet immers staat dat kennis moet worden gegeven aan de aanvrager; dat dit impliceert dat wanneer er meerdere aanvragers zijn, kennis moet worden gegeven aan alle aanvragers;

dat het decreet ook niet toelaat van verschillende aanvragers samen te voegen tot één partij, dat artikel 53, § 2 DROG het begrip ‘partij’ niet kent en de minister derhalve door aanvragers samen te voegen tot één partij en te werken met het begrip ‘partij’ iets toevoegt aan artikel 53, § 2 DROG waardoor hij zijn macht overschrijdt”.

4.1.2. Onderzoek van het middel

4.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet bepalen dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn. Artikel 6 van dezelfde wet bepaalt dat deze “slechts van toepassing (is) op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”. Uit één en ander volgt dat de motiveringswet een wet van suppletoire aard is.

Artikel 53, § 3 van het gecoördineerde decreet legt aan de deputatie en aan de Vlaamse regering, wanneer zij in beroep uitspraak doen over bouw- en verkavelingsaanvragen, een motiveringsverplichting op die niet minder

streng is dan deze voorgeschreven door de motiveringswet. Deze beslissingen vallen derhalve niet onder de toepassing van laatstgenoemde wet.

Uit wat voorafgaat volgt dat de ingeroepen schending van de motiveringsverplichting geacht moet worden alleen te zijn afgeleid uit de schending van artikel 53, § 3 van het gecoördineerde decreet.

De exceptie van de verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangevoerd, kan niet worden aangenomen.

4.1.2.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de bouwaanvraag werd ingediend door “Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT” en enkel door Paul VAN OSSELAER werd ondertekend. Ook het beroep bij de bestendige deputatie werd door mr. E. Empereur, advocaat, namens “de heer Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT” ingesteld. Slechts ingevolge het beroep van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen bij de Vlaamse regering tegen het besluit van de bestendige deputatie, waarbij “het beroep ingesteld door Els EMPEREUR namens Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT wordt ingewilligd”, stellen de raadslieden van de verzoekende partijen in een ter post aangetekend schrijven van 27 januari 1999 dat ze de raadslieden zijn van “de heer en mevrouw Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT” en vragen ze rekening te willen houden met hun tussenkomst en een hoorzitting te organiseren. Het middel gaat uit van de premisse dat er twee aanvragers zijn. Die premisse mist feitelijke grondslag. Noch het feit dat het ongebruikelijk zou zijn dat de man de naam van zijn echtgenote met gebruik van een koppelteken toevoegt aan zijn naam, noch het feit dat in de aanhef van het besluit van de bestendige deputatie melding wordt gemaakt -tegen de stukken van het dossier in - van een beroep ingesteld “namens de heer en mevrouw Paul Van Osselaer-Schelfaut”, noch het feit dat in bepaalde briefwisseling sprake is van “de heer en mevrouw Paul Van Osselaer-Schelfaut”, doen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

4.1.2.3. Het middel is niet gegrond.

4.2. Tweede en derde middel

4.2.1. Uiteenzetting van de middelen

4.2.1.1. In een tweede middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 53, § 2 en § 3 van het gecoördineerde decreet en van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet,

“doordat, de minister oordeelt dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk is niettegenstaande de eensluidend verklaarde kopie die enkel aan de heer Paul Van Osselaer werd gestuurd niet gedagtekend is, dat de minister deze beslissing als volgt uitlegt :

‘dat hieraangaande dient opgemerkt dat het beroepschrift zelf een niet gedateerde bijlage is aan het schrijven van de gemachtigde ambtenaar; dat in deze omstandigheden dit schrijven met zijn bijlage als één samenhangend geheel dient te worden beschouwd’;

terwijl, de gemachtigde ambtenaar bij de Vlaamse regering in beroep kan komen binnen dertig dagen na ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van de vergunning; hij zijn beroep terzelfder tijd ter kennis moet brengen van de aanvrager en van de Vlaamse regering, dat de mededeling van het beroepschrift de aanvrager onder meer moet inlichten over de datum van het beroep (...),

en terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men zich in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissing moeten kunnen dragen,

zodat, de minister artikel 53, § 2 DROG schendt door het beroep van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk te verklaren, nu hij nochtans vooraf vastgesteld heeft dat de bijlage bij brief van de gemachtigde ambtenaar aan één van de aanvragers het beroepschrift uitmaakt en dat dit niet gedateerd is,

dat het motief dat het begeleidend schrijven gedateerd is en dat de bijlage (het beroepschrift) één geheel vormt met die brief de gevolgde handelwijze niet kan rechtvaardigen en de beslissing van de minister niet kan dragen, dat de aanvrager op deze wijze niet kan weten of het beroepschrift terzelfder tijd aan hem en aan de minister werd gestuurd”.

4.2.1.2. In een derde middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 53, § 2 en § 3 van het gecoördineerde decreet en van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet,

“doordat, de minister met het bestreden besluit oordeelt dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk is, waar hij zelf vaststelt dat de inventaris van de stukken niet aan(toont) waarop dat beroep gesteund is aan geen van de aanvragers ter kennis werd gebracht,

dat de minister daartoe onder meer aanvoert wat volgt :

‘dat dit aan de particulieren betekende beroepschrift gelijkaardig is aan het oorspronkelijk beroepschrift, met vermelding van de integrale tekst; dat de vermelde inventaris enkel terugslaat op de administratieve stukken van het dossier, die alleen noodzakelijk zijn voor de behandeling ten gronde van het ingestelde beroep, doch verder voor de

particulieren geen enkel aanvullend essentieel gegeven bevatten; dat een afschrift van dergelijke gegevens niet aan de particulieren dient te worden overgemaakt’;

terwijl, artikel 53, § 2 aan de gemachtigde ambtenaar de verplichting oplegt het beroepschrift zelve volledig ter kennis te brengen van de aanvrager(s), dat de inventaris van de stukken waarop het beroep steunt deel uitmaakt van het beroepschrift, alleen al omdat er in het beroepschrift zelve naar verwezen wordt, dat enkel door deze mededeling de aanvrager volledig van de redenen van het beroep op de hoogte gebracht wordt, dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar immers niet alleen redenen moet bevatten, doch dat deze redenen ook steun moeten vinden in het dossier, dat de gemachtigde ambtenaar in zijn brief aan de minister stelt dat hij zijn beroep steunt op een bundel en hij dit bundel met een inventaris genummerd van 1 tot 10 voegt,

en terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men zich in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissing moeten kunnen dragen,

zodat, de minister artikel 53, § 2 DROG schendt door het beroep van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk te verklaren, daar waar vaststaat dat de inventaris van stukken waarop het beroep steunt aan geen van de aanvragers werd ter kennis gebracht en de minister derhalve oordeelt op grond van een niet volledig ter kennis gebracht beroepschrift,

dat het enkel om administratieve stukken gaat, kan deze werkwijze niet billijken, dat immers de administratieve stukken de feitelijke grondslag moeten vormen voor het beroep, dat eerste verzoekende partij op grond van de meegedeelde kopie, zonder de bijlage (inventaris) niet kan nagaan of er werkelijk stukken zijn, of alle stukken werden overgemaakt dan wel een selectie en of het beroep steun vindt in stukken, dat derhalve ook artikel 53, § 3 DROG en de Motiveringswet geschonden zijn”.

4.2.2. Onderzoek van de middelen

Er dient, wat het tweede en het derde middel betreft, te worden vastgesteld dat het bestreden besluit uitspraak doet over het beroep tegen het besluit van 26 november 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen dat is ingesteld door zowel de gemachtigde ambtenaar als het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster. De betreffende middelen dienen slechts te worden onderzocht indien ook het vierde middel, waarin wordt aangevoerd dat het beroep ingesteld door het college van burgemeester en schepenen niet ontvankelijk is, gegrond wordt bevonden. Dit is, zoals hierna zal blijken, niet het geval. Noch het tweede, noch het derde middel kunnen bij gebrek aan belang tot de nietigverklaring van het bestreden besluit leiden.

Het tweede en derde middel moeten bijgevolg worden verworpen.

4.3. Vierde middel

4.3.1. Uiteenzetting van het middel

In een vierde middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 53, § 2 van het gecoördineerde decreet, van de artikelen 106, 109 en 110 van de Gemeentewet en van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet,

“doordat, de minister met het bestreden besluit het beroep van het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk verklaart, niettegenstaande dat beroep niet ondertekend is door de burgemeester maar door de schepenen van ruimtelijke ordening, zonder dat deze schepenen melding maakt van enige opdracht als bedoeld in artikel 110 Gem. W.,

dat de minister zich uitlegt als volgt :

‘dat in dit verband dient opgemerkt dat bij de installering van een gemeentelijke overheid een duidelijke afbakening en installatie van bevoegdheden wordt afgebakend en dat het niet meer dan logisch is dat de betrokken documenten, binnen de afbakening van deze bevoegdheden, door de daartoe bevoegde schepenen namens en voor de burgemeester en namens het college van burgemeester en schepenen wordt ondertekend, in casu door de bevoegde schepenen van ruimtelijke ordening’;

terwijl, alle akten en de briefwisseling van de gemeente moeten worden ondertekend door de burgemeester en medeondertekend door de gemeentesecretaris (..), dat de burgemeester de ondertekening van bepaalde stukken schriftelijk kan opdragen aan één of meer leden van het schepencollege en de schepenen aan wie de opdracht is gegeven boven zijn handtekening, naam en functie melding moet maken van die opdracht, dat het gaat over een bijzondere opdracht,

dat een schepencollege een collegiaal orgaan is en dat de leden over geen enkele persoonlijke bevoegdheid beschikken (...),

en terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissingen moeten kunnen dragen,

zodat, de minister door in het bestreden besluit te aanvaarden dat bij hem tegen een bouwvergunning een beroep kan worden ingesteld door een schepenen van ruimtelijke ordening met de bewoordingen ‘namens het college van burgemeester en schepenen’ en ‘voor de burgemeester’ de artikelen 106, 109 en 110 van de Gemeentewet evenals artikel 53, § 2 DROG schendt,

dat de motivering die in het bestreden besluit gegeven wordt om dergelijk beroep ontvankelijk te verklaren strijdt met het collegiaal karakter van het schepencollege en aan de schepenen persoonlijke bevoegdheden toekent, dat het ene noch het andere wettig kan, gelet op artikel 106 Gem.W., dat derhalve die motivering niet pertinent is en de beslissing niet kan dragen (schending van artikel 53, § 3 DROG en de Motiveringswet)”.

4.3.2. Onderzoek van het middel

4.3.2.1. De artikelen 106, 109 en 110 van de gemeentewet luiden als volgt :

“Hoofdstuk III

Vergaderingen, beraadslagingen en besluiten van het college van burgemeester en schepenen

(...)

106. De besluiten worden bij meerderheid van stemmen genomen; bij staking van stemmen verdaagt het college de zaak tot een volgende vergadering, tenzij het verkiest een lid van de gemeenteraad op te roepen naar de volgorde van inschrijving op de ranglijst.

Indien echter de meerderheid van het college voor de behandeling de zaak spoedeisend heeft verklaard, is de stem van de voorzitter beslissend. Hetzelfde geldt wanneer op drie vergaderingen de stemmen staken over een zelfde zaak, zonder dat in het college een meerderheid verkregen is om een raadslid op te roepen.

(...)

Hoofdstuk IV

Bepalingen toepasselijk op de akten van de gemeenteoverheden

Afdeling 1

Opmaken van de akten

(...)

109. De reglementen en verordeningen van de gemeenteraad en van het college van burgemeester en schepenen, de bekendmakingen, de akten en de briefwisseling van de gemeente worden ondertekend door de burgemeester en medeondertekend door de secretaris.

110. De burgemeester kan de ondertekening van bepaalde stukken schriftelijk opdragen aan één of meer leden van het college van burgemeester en schepenen. Die opdracht kan ten allen tijde door de burgemeester worden herroepen.

De schepenen aan wie de opdracht is gegeven, moet boven zijn handtekening, naam en functie melding maken van die opdracht”.

4.3.2.2. In het middel wordt niet uiteengezet waarin de schending van artikel 106 van de Nieuwe Gemeentewet zou zijn gelegen. De verwerende partij werpt terecht op dat het middel in zoverre niet ontvankelijk is.

4.3.2.3. In zoverre de verwerende partij nog opwerpt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen wordt aangevoerd, kan de exceptie niet worden aangenomen op grond van hetgeen hiervoor werd uiteengezet onder 4.1.2.1.

4.3.2.4. De eerste verzoekende partij voert in haar middel in essentie aan dat het beroepschrift niet is ondertekend door de burgemeester maar door de

schepen van ruimtelijke ordening, zonder dat deze schepen melding maakt van enige opdracht als bedoeld in artikel 110 van de Gemeentewet.

Uit een uittreksel uit de notulen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 21 december 1998 “akte (neemt) van het besluit van de Bestendige Deputatie dd. 26.11.98, waarbij bouwvergunning wordt verleend aan VAN OSSELAER Paul - SCHELFAUT, Ardoystraat 65, Hamme, voor het bouwen van een rundveestal ter vervanging van bouwvallige stal in woongebied op 295m afstand van elkaar, op het perceel gelegen langs de Pelkemstraat, sectie B 1044, 1045” en “beslist in beroep te gaan tegen deze beslissing”. De beslissing om het beroep in te stellen blijkt bijgevolg te zijn genomen, niet door de schepen van ruimtelijke ordening, maar door het college van burgemeester en schepenen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het beroepsschrift is ondertekend :

“Namens het College van Burgemeester en Schepenen

In opdracht :

De gemeentesecretaris,
(handtekening)

Anne De Schrijver

Namens de Burgemeester,

De Schepen van Ruimtelijke
Ordening,
(handtekening)
Danny De Schepper”.

Door de vermelding “Namens de Burgemeester” maakt de schepen van ruimtelijke ordening melding van zijn opdracht zoals vereist door artikel 110, tweede lid van de gemeentewet. Het vierde middel is niet gegrond.

In de memorie van wederantwoord voert de eerste verzoekende partij bijkomend aan dat in casu geen enkel stuk voorligt waaruit de uitdrukkelijke delegatie van de ondertekeningsbevoegdheid van de schepen van ruimtelijke ordening blijkt. In zoverre geeft de eerste verzoekende partij aan het middel een nieuwe grondslag, en is het, wat dit argument betreft, om deze reden niet ontvankelijk.

4.4. Vijfde middel

4.4.1. Uiteenzetting van het middel

In een vijfde middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 53, § 3 van het gecoördineerde decreet, van de artikelen

2 en 3 van de motiveringswet, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel,

“doordat, de minister het besluit van de bestendige deputatie vernietigt en zich daarbij vooral laat leiden door het advies van de Afdeling Land dd. 22 februari 1999, dat volgens de minister het project zou strijden met de goede plaatselijke ordening omdat de open ruimte wordt aangesneden en omdat het maar over een deel van het bedrijf gaat dat elders gelocaliseerd wordt,

terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men zich in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissing moeten kunnen dragen,

dat de uiteenzetting in het bestreden besluit betreffende de schending van de open ruimte niet deugt en geen pertinente motivering oplevert, dat deze beschouwingen vooreerst geen steun vinden in het advies van de Afdeling Land waarin nadrukkelijk gesteld wordt : ‘Uit het oogpunt van een goede landinrichting is de voorgestelde inplantingsplaats als vestiging voor een leefbaar beroepslandbouwbedrijf aanvaardbaar en verantwoord. De locatie aan de rand van een homogeen agrarisch gebied nabij de woonzone is zorgvuldig gekozen. Het gedeelte rundveehouderij is een grondgebonden productietak’, dat ten tweede het landschap wel degelijk aangesneden is en er in de nabijheid van de bouwplaats gebouwen werden vergund,

dat ook het motief dat het maar gaat om een onderdeel van het bedrijf niet dienstig is om de vergunning te vernietigen, dat het immers gaat om een tak van een in zijn geheel leefbaar landbouwbedrijf, dat het kennelijk onredelijk is om een bedrijf te verplichten zich volledig te herlocaliseren omdat één welbepaalde tak omwille van afstandsregels dient te worden geherlocaliseerd, dat door die redenering, wanneer de volledige herlocalisatie niet kan en de gedeeltelijke herlocalisatie niet mag, de facto de sluiting van de te herlocaliseren tak wordt opgelegd waardoor het restant niet langer een leefbaar landbouwbedrijf uitmaakt”.

4.4.2. Onderzoek van het middel

4.4.2.1. In zoverre de verwerende partij opwerpt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen wordt aangevoerd, kan de exceptie niet worden aangenomen op grond van hetgeen hiervoor werd uiteengezet onder 4.1.2.1.

4.4.2.2. Wanneer voor het gebied, waarin het beoogde bouwwerk is gelegen, geen goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat, en het betrokken bouwperceel evenmin deel uitmaakt van een niet vervallen verkaveling, is het de taak van de vergunningverlenende overheid om geval per geval te onderzoeken of de bouwaanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede plaatselijke ordening, overeenkomstig een beginsel dat kan worden afgeleid uit artikel 43, § 2, eerste lid van het gecoördineerde decreet, en dat tevens uitdrukkelijk is opgenomen in de

bepaling van artikel 19, derde lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

4.4.2.3. Het bestreden besluit verwijst in zijn hiervoor geciteerde motivering weliswaar naar het advies van de Administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, maar blijkt hierop niet te zijn gesteund wat betreft het standpunt dat deze administratie omtrent de voorgestelde inplantingsplaats heeft ingenomen, maar wijkt er integendeel van af. In de voormelde overwegingen van het bestreden besluit worden de motieven vermeld op grond waarvan de minister van oordeel is dat de inplanting van de betrokken rundveestal de goede plaatselijke ordening in het gedrang brengt. Deze motieven worden door de eerste verzoekende partij als zodanig niet betwist. Het loutere stellen dat “het landschap wel degelijk aangesneden is en er in de nabijheid van de bouwplaats gebouwen werden vergund”, volstaat daartoe niet. Het motief dat de voorgestelde inplantingsplaats de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt is een wettig motief en volstaat om het bestreden besluit te dragen. De eventuele onwettigheid van overtollige motieven kan niet tot de vernietiging van het bestreden besluit leiden.

4.4.2.4. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLIST DE RAAD VAN STATE :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 694,12 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november 2008, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	R. STEVENS,	kamervoorzitter,
	J. BOVIN,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

R. STEVENS.